

at det efter § 3 jo kun bliver nødvendigt at ombytte Prioritetsobligationerne med Statsobligationer, og at man saa havde tilintetgjort Statsobligationer, der vilde være meget brugelige til saadan Indløsning, og altsaa vilde komme til at udstede nye 4 pCts. Obligationer for at foretage en Ombygning, som, naar man ikke havde tilintetgjort de 10 Millioner, vilde have været lettere. Saaledes forstod jeg idetmindste det ærede Medlems Antagelse. Jeg skal med Hensyn dertil bemærke, at det ikke vil være nogen Lettelse at have disse 10 Millioner i Behold til Ombygning; thi disse 10 Millioner, der ere i Behold, henlægge jo i Indskrivningsbeviser, og disse Indskrivningsbeviser maatte i hvert Tilfælde, for at kunne tjene til Ombygning med Prioritetsobligationer, forvandles til Kuponsobligationer, altsaa for Finansministeren vilde der ikke være nogen Lettelse, og for Statskassen blev det akkurat det Samme. Finansministeren er ikke bange for at skrive sit Navn paa nye Statsobligationer. Tallet være den Ordning med Hensyn til Statsgjælden, hvor- efter Noteringen paa selve Obligationerne op- hørte, og det Hele skulde afgjøres med Indskrivningsbeviser, som, naar de saa atter søres over paa anden Haand, maa ombyttes med Kuponsobligationer, underskriver Finansministeren sit Navn, jeg antager to eller tre Gange hyppigere paa kongelige Obligationer, end han ellers behøver at underskrive det som Finansminister. Den Lettelse, det altsaa efter det ærede Medlems Mening vilde medføre for Finansministeren at slippe for at underskrive nye Statsobligationer, vil ikke betyde Meget for Ministeren og vil ikke engang være tilstede, idet de Obligationer, der skulde dræbes, foreligge i saadan Form, at de ikke kunne bruges til nogen Ting. Jeg formener, at, om det end ikke kan siges at være en Foranstaltning, der staar i umiddelbar Forbindelse med det foreliggende Hovedforslag — ikke i den Forstand en umiddelbar Forbindelse, at det ene ikke kan tages, uden at det andet følger med, saa er det i og for sig en fornuftig Foranstaltning, at man tilintetgjør, hvad man kan undvære af sin egen Beholdning af Statsgjældsobligationer, paa samme Tid, som man paa Grund af en stor Forretning, en stor Handel, bliver nødt til at udstede nye Statsobligationer. Jeg synes, det er en i og for sig fornuftig og rigtig Foranstaltning. Der er een Indvending, som kan gjøres mod at tilintetgjøre de 10 Millioner af vore tidligere Statsobligationer og mod Tilintetgjørelse af de omtrent $8\frac{1}{2}$ Million Jernbaneaktier, som, dersom Loven udkommer, strax vilde blive forvandlede til omtrent 11 Mill. amortisable Statsobligationer, nemlig den Indvending, at det var bekendt at have disse Papirer liggende i Statens Beholdning for paa kommende Tilfælde, naar store overordentlige Forhold gjorde det nødvendigt at rejse betydelige Beløb, og at det saa var lettere at rejse disse

Beløb, end naar disse Værdier vare tilintetgjorte. Det forholder sig efter min Mening ikke saa. Jeg ser ikke rettere, end at man under saadanne Forhold for det Første vil have temmelig let ved at skaffe Lovgivningsmagtens Sanktion til Optagelse af ny Statsgjæld, saa at man forsaavidt ikke behøver at have Papirer liggende i Statens Beholdning. Men dertil kommer, at jeg egentlig ikke kan tænke mig andre saadane overordentlige Forhold, der kunde kræve, at man paa eengang hurtigt skulde disponere over saa store Beløb, end en Forstyrrelse i det fredelige Forhold mellem Landet og et Naboland. Men under saadanne Forhold vil det sandsynligvis være meget vanskeligt — i alt Fald forbundet med overordentlig store Tab — at kaste større Beløb af sine egne Obligationer ud paa Markedet; under saadanne Forhold vil man sandsynligvis langt fordelagtigere kunne benytte dels sin Kredit i Udlandet og dels sin Beholdning af fremmede Papirer, som man har liggende i Statskassen, i Reservefonden. Jeg tror altsaa ikke, at man virkelig med Jøje kan rejse nogen Indvending imod, at disse Beløb 10 Mill. Statsobligationer og desuden ca. $8\frac{1}{2}$ Mill. i Jernbaneaktier tilintetgjøres i samme Dieblis, hvor Kjøbet af de fjællandske Jernbaner har fundet Sted. Jeg kunde i alt Fald fra mit Standpunkt af en anden Grund ønske, at den store Beholdning, som vi nu have i Reservefonden og i den saakaldte Kassebeholdning, formindskes paa passende Maade, da jeg i Virkeligheden ikke ser Nødvendigheden af at have dem. Jeg har allerede for fire Aar siden havt Leilighed til at udtale — jeg husker ikke, om det var i Thinget eller for et Udvalg — at et af Formaalene, som jeg satte mig for Op- samlingen i disse Fonds, var netop Kjøbet af de fjællandske Baner og desuden ved Siden deraf en Amortisation paa vor Statsgjæld. Jeg ser altsaa ikke rettere end, at det, som nu findes foreslaaet, dette Lovforslag, er i fuldeste Overensstemmelse med, hvad jeg allerede dengang angav som Hovedformaalet for mig ved Bestyrelsen af disse Fonds, og nu er i Virkeligheden det Beløb, som foreslaas dræbt, tilintetgjort, ikke større end, men stemmer omtrent med det, som er opsparet, opsamlet i Løbet af den Tid, hvor jeg har havt den Ære at staa paa denne Plads, det svarer omtrent til det Beløb, som Statskassens Formue er gaaet frem i Løbet af den Tid. Jeg kan altsaa ganske vist ikke fastholde Nødvendigheden af, at disse Tilintetgjørelser af Værdier, der ligge i Statskassen, finde Sted samtidig med Sværsktelsen af det, Lovfor- slaget nærmest tilstiger; men jeg tror, det er i fuld Overensstemmelse med, hvad jeg har sat mig som Formaal og udtalt som dette, og det forekommer mig, at det vil kunne ske ikke alene uden Fare, men at der ogsaa vil være en vis Fordel forbunden med at formindste de meget store